

IOANA CHICET-MACOVEICIUC

**Semn
că
te am**



Îi mulțumesc Alexiei pentru coperta desenată cu sufletul.
Le mulțumesc prietenelor mele Irina, Corina și Carmen,
pentru că au citit manuscrisul cât era crud încă și mi-au spus
gândurile lor sincere despre el.

Mulțumesc, Carmen Ene, prietenă și specialistă în psihicul uman, pentru ghidaj și confirmări. N-aș fi scos-o la capăt cu bine fără ajutorul tău prețios.

Mulțumesc, Nicoleta, pentru timpul în care am fost prietene. Chiar dacă a fost scurt, mi-a adus claritate și recunoștință pentru tot ce am. Îmi pare rău că am scris cartea asta prea târziu. Ne e dor de tine în fiecare zi.

Îți mulțumesc ție că ai ajuns până aici cu lectura. Îmi doresc să rămâi cu un zâmbet pe buze când închizi cartea și să te bucuri de fiecare lucru care-ți mișcă sufletul. E semn că îl ai.

Și mai sper ca povestea aceasta să-ți dea curaj să te ridici și să iei de la viață tot ce meriți.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI	
EU	
Într-o clipă, totul se schimbă	9
Cea mai frumoasă zi din viața mamei.....	17
Cea mai urâtă zi din viața mamei.....	25
Pe cine ai salva dacă ar veni sfârșitul lumii?.....	31
Și? Vii des pe-aici?	38
Mi-ar plăcea să rămâi cu mine. Măcar azi. Și mâine.	49
Promite-mi că n-o să mă părăsești niciodată!	62
PARTEA A DOUA	
NOI	
Vrei să te căsătorești cu mine?	79
De data asta e ce trebuie!.....	83
Vreau să fie aşa, ca azi, toată viața	93
Tu ești Dumnezeu	99
<i>Nu mai sunt Ana</i> , îmi amintesc că mi-am spus	112
Nu pot să cred că ni se întâmplă asta!.....	120
Normal că te mai iubesc, doar că suntem obosiți	127
Aproape simt că putem începe să încercăm să fim iar fericiți	132

Zi mersi că ai scăpat întreagă	139
Ești mai frumoasă așa	145
Ce alegi între gri închis, gri deschis și gri degradé?.....	154
Douăzeci șișapte de mărgele din lemn	157
Vreau să vorbim	165
Te rog să citești până la capăt	177

PARTEA A PATRA

EA

N-o să se schimbe mare lucru.....	195
A fost frumos, dar s-a terminat	200
Cred că tot te mai iubesc puțin.....	209
Te rog să nu te miști!	226

PARTEA A CINCEA

TOT NOI

Îți e vreodată dor de noi?	233
Îmi pare rău, nu știu ce-a fost în capul meu	237
Cea mai frumoasă zi din viața mea	250
<i>Mulțumiri</i>	253

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

EU

Într-o clipă, totul se schimbă

În ziua în care mi-a fost clar c-o să-l părăsesc, m-am dus alergând acasă. Mi-am aruncat geanta pe jos, mi-am zburat pantofii cât colo și mi-am pus muzică tare. Mai întâi am dat play la un Queen, *Don't Stop Me Now, I'm having such a good time*. Apoi am pus Smiley, mereu îmi vine să dansez când aud Smiley pe undeva. Și, după aia, Led Zepp, *Babe, I'm Gonna Leave You*.

Am dansat ca nebuna. Mi-am aruncat în toate părțile părul prinț într-o coadă de cal strâmbă, am zvârlit din mâini și din picioare, am cântat cât de tare-am putut și-am șopătit de colo-colo. Apoi mi-am aprins o țigară și am fumat-o pe toată ieșită pe jumătate pe geam, deși atât de puțin mă pricepeam la fumat că m-a luat amețeala.

Aproape c-am uitat că trebuie să iau copiii de la școală și de la grădiniță. Mi-am pus în viteză un tricou curat, am urcat în mașină, am dat muzica tare și-am pornit cu dans la volan spre ei. Din boxe duduia ABBA, ah, ABBA, clasic, curat, frumos. Optimist.

— Mergem în parc, mami? m-au întrebat copiii în același timp, ca în absolut fiecare după-amiază, indiferent că e soare, ploaie sau zăpadă până la brâu.

Și dacă ar fi cutremur sau tornadă, noi tot în parc ne-am duce. Parcul e egal cu viața.

— Mergem unde vreți voi, le-am spus și i-am strâns în brațe până au icnit a lipsă de aer.

Am mers în parc. Ne-am dat în viteză pe trotinete, am suflat în păpădii și am mâncat popcorn cu gust de ulei rânced. Mi s-a părut cel mai bun popcorn din viața mea.

Obosiți și transpirați, am mers acasă. Înainte să-i bag în cada mare, le-am făcut clătite și am mâncat cu toții râzând ca proștii, cu dulceață de trandafiriurgându-ne până la coate, cu pete rotunde și lipicioase pe masa mâzgălită cu carioca, în farfurii, pe gresie și pe ecranul telefonului.

Fără să opresc muzica, am spălat vasele și am curățat pe jos, am pus hainele copiilor la locul lor și i-am băgat în paturile lor.

Mi-am păstrat secretul ca pe-o comoară ascunsă în fundul buzunarului de la blugi, printre scame gri și fire de nisip.

O să-l părăsesc.

Nu știam când, nici cum, nici de ce nu știam prea bine.

Știam c-o să-l părăsesc și gândul astăzi mă făcea să vreau să dansez întruna.

Adormeam încă în același pat, spate-n spate, fiecare cu ochii la partea lui de perete alb. Ne trezeam încă față în față, ferindu-ne gurile de nasul celuilalt, acoperindu-ne trupurile cu pătuță subțire până sub bărbie și frecându-ne ochii obosiți cu degetele reci.

Oricât dormeam, odihniți nu eram niciodată. Sau poate eram doar sătui unul de altul și nici unul nu voia să spună asta cu voce tare. Așa că ne tăram una după alta zilele, nopțile, dimineațile obosite, așteptând o salvare. Sau poate bătrânețea și moartea.

Nu te mai iubesc.

Nici eu. Îmi pare rău.

Și mie.

De ce ne-o fi fost atât de greu să recunoaștem asta? Ce-am sperat? Ce-am așteptat?

Am aproape patruzeci de ani. Nu-l mai iubesc de cel puțin cinci ani. Nici el pe mine, probabil. Nu știu, nu mi-a spus niciodată. Nici că încă mă iubește, nici c-a încetat să mă iubească. De un deceniu adormim la fel, în fiecare noapte. Spate în spate, fiecare pe saltea lui, cu perna lui și cu bucată lui de pătuță subțire cu dungi, cu ochii în bucata lui de perete alb.

— La ce te gândești? îl întrebam uneori, pe vremea când încă îl iubeam.

— La nimic, îmi răspundea el puțin răgușit, iar eu mă intorceam spre el, ca un fel de invitație la reconciliere.

— Îți aud gândurile mișcându-se în cap. Sigur te gândești la ceva. Nu mai știu exact paragraful de lege, dar cred că e obligatoriu să împărtășești cu soția cel puțin 50% dintre gândurile tale, recomandabil chiar mai mult. Ca la venituri, știi?

Nu-i vedeam deloc chipul, doar urechea de deasupra și se mișca. Fie zâmbea, fie se strâmba. Alegeam să cred că zâmbește.

— Hai să dormim, suntem obosiți, îmi zicea aproape șoptit, aşa cum vorbești cu un copil mic ca să-l amăgești să adoarmă.

Eram morți de oboselă pe atunci, amândoi. Ne trezeam la fiecare scâncet și dădeam cap în cap în drum spre camera copilului, care plângea de la noi din pat. Legănam pe picioare perne goale în timp ce copilul sforaia pe pieptul celuilalt. De câte ori nu i-am băgat lui în gură sfârcul cu lapte, neprincipând de ce încă plâng copilul... Niciodată nu m-a refuzat, mama lui de pervers. Odată, disperat că nu mai găsește lapte în frigider, m-a întrebat dacă aş putea să-i dau lapte din sânii mei, *nici nu trebuie mult, o linguriță, maximum două, hai că n-o să simtă*

Terminați cu prostiile, normal că nu i-am dat. Timp de o secundă mi-am imaginat, privindu-l cu gura căscată, cum ar fi să mă aplec deasupra cănii lui de cafea și să-mi apăs sănul cu palma rece până ies din el câteva picături mici, albe, lipicioase și dense, apoi să-l întreb din priviri dacă e cazul să mai pun, el să zică, amuzat și puțin excitat în același timp, că *daaaa, normal că mai trebuie*, păi, atât merită el, doar câteva picături, *hai, nevastă, toarnă acolo, că ai de unde*, și eu să mă aplec iar cu sănul în palmă și să-l apăs deasupra cafelei care-mi aburește pielea străvezie. M-am scuturat de visul bizar și i-am arătat degetul mijlociu, ceea ce, în mod neașteptat, l-a făcut să râdă.

N-a fost râsul lui. Pesemne că își imaginase, chiar și numai pentru o secundă, că are o sansă bună să primească lapte proaspăt din sănul nevestei. Și, până la urmă, acum când mă gândesc, nici nu mi se mai pare aşa o chestie exagerată. Omul avea nevoie de lapte în cafea, în frigider nu mai era lapte, în schimb aveam eu! Era în termen, bun, călduț, cu o formulă nutritivă optimă, era gratis și foarte ușor de obținut.

Eu însă pe atunci nu mă simțeam în stare să fiu generoasă cu el. Dimpotrivă.

Nu voiam să-i dau nimic, mi se părea că-mi luase deja totul. Aș fi vrut să iau de la el chestii, să-i iau hainele și părul ăla frumos, care nu cădea și nu se îngrășa ca al meu, să-i iau corpul neschimbat, să-i iau bucuria cu care se trezea dimineața, să-i iau serviciul ăla la care pleca și mă lăsa acasă cu o ființă care se agăta de mine cu disperare, fără de care nu puteam face nici pipi, nici baie, care urla cu o putere nebănuită de fiecare dată când încercam să mă desprind pentru o secundă să respir.

Aș fi vrut să-i iau distrațiile. Eu nu mai aveam nici una.

Banii. Doar aşa, ca să-l enervez. Banii au fost mereu foarte importanți pentru el.

Timpul liber. Hobby-urile. Colecția de reviste. Ceasurile pe care și le lustruia minute în șir. Partidele de tenis din fiecare duminică după-amiaza.

— Pentru mine, tenisul de duminică e ca aerul. Dacă-mi iezi asta, mă sufoc, serios că da.

Paștele mamei tale de bou, îi spuneam în gând în timp ce-i pregăteam, zâmbind înțelegător, geanta cu rachete, eu nici să fac pipi singură nu pot și tu trebuie să mergi la tenis cinci ore pe săptămână? Îl pupam pe buzele țuguiate, îi uram succes și-l priveam cu invidie cum coboară rapid, săltând atletic ca un cerb Tânăr, scarile prost luminate de becul ăla plăcăsitor care răspândea o lumină de culoarea untului.

Au crescut copiii. Nu se mai trezeau noaptea decât foarte rar, dacă aveau coșmaruri sau le era rău. Dormeau toată noaptea, de la cap la coadă. Uneori dimineața mi se părea că-am dormit doar o secundă, una foarte grea și densă, ca și cum o mină de smoală m-ar fi înghițit seara când stingeam veioza și m-ar fi scuipat la loc pe saltea când suna ceasul. Mă trezeam cu dureri de gât și de cap, deschideam cu greu pleoapele cleioase, mă împingeam jos din pat cu forță și tresăream când picioarele mele fierbinți atingeau parchetul rece. *Iar am dormit opt ore degeaba, îmi ziceam și porneam cu ochii închiși spre baie.*

N-am recuperat anii de nesomn de când copiii erau mici. N-o să-i recuperăm niciodată. Ce n-am dormit cinci ani n-o să mai dormim vreodată. O să murim obosiți, sperând că o să ne odihnim cândva.

Multă vreme am crezut că e doar o fază. Da, nu ne mai înțelegem, da, pare că nu mai avem nici un pic de compasiune unul pentru altul, ne disprețuim și ne plăcăsim împreună, dar e normal, avem copii mici, nu? Tuturor le e greu în

primii ani, știu sigur, văd în jur. Parcă nici un cuplu nu dă pe afară de tandrețuri, iertare, acceptare, iubire, toți se răstesc din când în când unul la altul, se împung în tăcere, toți vor doar liniște, somn, pauză, pe care nu le primesc niciodată, și până nu le primesc n-o să le fie bine.

Așa că să aşteptăm și noi să mai crească ăștia mici și apoi o să fim iar bine, nu?

Nu.

Nu știu cine ne-a făcut promisiunea asta amăgitoare, cred că tot noi. Sigur e că nu, nu e bine și n-o să mai fie niciodată.

Multă vreme am trăit convinsă și resemnată că asta va fi viața mea până la final. Da, nu-l mai iubesc și nici el nu mă iubește, nu, ăsta nu e motiv să destramă o familie. Nu mă bate, nu bea, nu pleacă de-acasă, nu are alte femei, nu e un pierde-vară, are un serviciu bun.

Dar nu-l mai iubesc și nu mă iubește!

Prostii, de când e ăsta motiv să dai divorț?

Și-apoi, într-o zi m-am dus la piață să iau piersici și pepene. Și-n timp ce pipăiam fructele cu puf moale, ca să le aleg pe cele mai coapte, în timp ce degetele mele apăsau coaja elastică și trăgeau de codițele uscate, mi-am dat seama că nu, viața mea nu poate și nu trebuie să fie așa până la final.

Că simt, vreau și pot mai mult. Că da, nu-l mai iubesc și nu pot trăi toată viața dormind spate-n spate cu un bărbat care nu mă mai iubește. Și că ăsta e un motiv suficient să plec din patul ăla, din casa aia, din viața aia.

Domnule judecător, am încercat și am aşteptat. Nu era doar o etapă. Nu era din cauza oboselii și a copiilor mici. Era din cauza noastră. Noi n-am mai putut să mai fim El și Ea care se iubesc. Cărora o să le fie bine împreună, în cele din urmă...

Așa că cel mai bine-ar fi să ne lăsați să ne vedem fiecare de partea lui de perete alb, eu am de gând s-o renovez pe a mea, poate și el pe-a lui. O fac mov!

Și copiii?

Și copiii.

Mama a stat cu tata pentru mine. Tata venea beat aproape în fiecare seară și o trăgea de păr, o lovea cu capul de mobila de bucătărie și îi dădea șuturi în fund. Mama plângea și stătea. Stătea pentru mine, să nu crească fata într-o familie destrămată. Pe vremea aia nu era bine să n-ai tată.

A stat mama doisprezece ani, până când, într-o seară când eu îmi făceam tema la română pe mușamaua cu flori de pe masa din bucătărie, tata a venit iar beat și a injunghiat-o pe mama pe la spate, direct în inimă. Cu cuțitul de carne, cel mai mare, pe care mama tocmai îl spălase cu buretele, îl clătise și-l pusese în scurgător. Tata a intrat pe furiș în bucătărie, m-a salutat dintr-o privire, și-a dus la gură arătătorul îngălbinit de tutun și mi-a șoptit Șșșșș. Parcă mi-a și zâmbit, dar nu sunt sigură.

Eu am zâmbit și mi-am întors privirea la compunerea mea despre bunicii de la țară. Cu coada ochiului am văzut cum s-a așezat în spatele ei, *îi face o farsă*, îmi amintesc că m-am gândit.

Și ce farsă i-a făcut. Ea freca tigaia de ouă, o freca bine cu spălătorul de sărmă, tot spatele îi tremura de la efort, era veche tigaia, din fontă, și dacă nu puneai mult ulei în ea se prindea de fund tot, și albuș, și gălbenuș, brânza, toate se prindeau, *mama ei de fontă, de ce nu arunc eu tigaia asta nu știu, e grea ca o pacoste și se prinde tot de ea*, zicea mereu mama când spăla tigaia.

Nu arunca tigaia, nu-l părăsea pe tata. Nici ea nu știa de ce, zicea ea. Eu cred că știu de ce.

Tata a luat cuțitul din scurgător și l-a șters de turul pantalonilor în timp ce-i mirosea ceafa mamei.

Ceafa ei mică, mereu transpirată, cu cărlionți de păr săten lipiți de gât și de baza urechii.

În fiecare seară, când îmi faceam temele, mă uitam minute
în sir la ceața mamei. Eu scriam repetând cu voce tare tot ce
puneam pe foaie, ea spăla vase, curăța cartofi, punea linguri
la loc, freca aragazul și mă asculta.

— Ce fată deșteaptă, ce frumos vorbești, pe toate le știi!
spunea ea cu fața la chiuvetă, frecând până-i săngerau piele-
tele unghiilor. Așa, fata mea, tu să mergi la școală, să fii bună,
să îți alegi ce meserie vrei tu și să fii pe picioarele tale. Și
să nu-ți iezi tigai de fontă, ascultă la mine, inoxul e mai ușor și
mâncarea nu se prinde aşa de fund.

O iubeam pe mama. Mirosea a detergent de vase, a haine
proaspăt călcate și a cremă de mâini Norvea.

Am ridicat ochii mari către ei și-am știut că ceva nu-i
bine. N-am mai avut timp nici să pun stiloul jos. Am privit cu
mâna în aer, cu penița îndreptată spre caiet, cum tata înfige
cu o mișcare scurtă lama lată în mama.

Am auzit cuțitul intrând prin pânza veche a capotului ei
de casă, prin pielea ei albă, moale, prin oase, până în inimă.
N-a șipat deloc mama, doar a icnit, iar tigaia a căzut pe fun-
dul chiuvetei de fontă. Fontă pe fontă. Apa curgea în conti-
nuare în chiuvetă, mama aluneca deja spre podea, cu sânge
șiroind din ea, iar eu am început să urlu cu stiloul în mâna.

Am urlat mult, o oră, două, poate o zi, nu mai știi. M-a
luat o vecină la ea până a venit poliția.

Pe tata nu l-am mai văzut niciodată. Nu știi nimic despre
el. N-am înțeles nimic din el. Nu vreau, nu mă interesează.
Mă interesează doar mama.

Bunica face cele mai bune plăcinte cu...

Astea sunt ultimele cuvinte din caiet. Când tata a omo-
rât-o pe mama, eu mă gândeam la plăcinte.

Aveam zece ani.

Cea mai frumoasă zi din viața mamei

Multă vreme am crezut că cea mai frumoasă zi din viața
mamei a fost cea a nunții cu tata. Era atât de frumoasă în
poze! Zâmbea! Îi străluceau ochii!

Purta o rochie simplă din mătase albă și un voal mic,
care-i acoperea părul șaten și ondulat. Era slăbușă mama, cu
picioare subțiri și talie mititică, mâini lungi și mereu în miș-
care. Arăta ca o zână în rochia ușoară.

Tata părea un uriaș pe lângă ea. Înalt, masiv, fără gât, cu
un cap mare, roșu în obrajii, cu părul bogat, negru și creț.
O ținea mereu de după umeri ca pe un copil prostuț care era
doar al lui.

După ce-am împlinit optsprezece ani și am plecat de-acasă
la facultate, m-am gândit mult la mama. O sunam pe bunica
în fiecare zi de la telefonul cu cartelă din fața căminului stu-
dențesc, s-o întreb lucruri despre mama.

— Bunica, mama l-a iubit pe tata?

— Ce vorbe-s astea, copilă?

— Spune-mi, l-a iubit?

— Ce știi eu, fetică? Erau alte vremuri... Nu vorbeam
despre asta. Găseai un om bun, te luai cu el și gata.

— Tu l-ai iubit pe bunicul?

— Nu.